

ŠAŠAVI SVET GOSPOĐE MUDRIĆ

Terens Bleker
Ilustrovaó Toni Ros

Preveo
Marko Mladenović

Naslov originala

Terence Blacker
The Crazy World of Ms Wiz

Text Copyright © Terence Blacker 1988, 1989
Illustrations Copyright © Tony Ross 1988, 1989
First published by Macmillan Children's Books, London

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

SADRŽAJ

GOSPOĐA MUDRIĆ JEDNAKO JE NEVOLJA	7
U ŠAVOVIMA S GOSPOĐOM MUDRIĆ	69
GOSPOĐO MUDRIĆ, UHAPŠENI STE	129

**GOSPOĐA MUDRIĆ
JEDNAKO JE NEVOLJA**

Nova učiteljica

Učitelji su mahom čudaci, a oni iz škole „Sveti Varnava“ nisu bili izuzetak.

Ali skoro je sigurno da niko od njih – ni gospodin Gilbert, direktor, koji je za vreme zborova učenika voleo da čačka nos, ni gospođa Hiks, koja je na časovima razgovarala sa svojim plišanim medvedićima, ni gospođica Gomaz, koja je u toaletu pušila cigarete – *niko* od njih nije bio baš toliko čudan kao nova učiteljica trećeg jedan.

Pojedina deca iz trećeg jedan misli-
la su da je ona veštica. Druga su govo-
rila da je hipik. Nekoliko ih je mislilo
da je samo malčice šašava. Ali sva su
se slagala u tome da u „Svetom Varna-
vi“ nikada dotad nije bilo nikoga nalik
njoj.

Ovo je njena priča. Pitam se šta *vi* mislite da je bila...

Čim je, prvog dana te školske godine, u učionicu kročila njihova nova učiteljica, deca iz trećeg jedan osetila su da se razlikuje od ostalih učitelja. Bila je veoma visoka, dugačke crne kose i svetlozele-nih očiju. Na sebi je imala uzane farmer-ke i ljubičastu bluzu. Prste su joj krasili nekoliko ovećih prstenova i crni lak za nokte. Delovala je kao da je krenula u diskoteku, a ne kao da predaje u školi.

Što je najčudnije od svega, nije delo-vala uplašeno. Treći jedan je u školi bio poznat kao „problematično odeljenje“. Bio ga je glas da je naporan i bučan, jer sadrži takozvani „remetilački ele-ment“. Gospođica Džouns, njihova poslednja učiteljica, napustila je školu u suzama. Ali činilo se da ništa od toga ne zabrinjava tu novu učiteljicu neo-bičnog izgleda.

– Ja sam gospođica Mudrić – rekla je, tiho ali nepokolebljivo. – Dakle, šta ćete mi reći svakog jutra kada uđem u učionicu?

– Dobro jutro, gospođice Mudrić – hladno je odgovorio treći jedan.

– Netačno – rekla je učiteljica, sevujući zelenim očima. – Reći ćete: „Zdravo, gospođo Mudrić!“

Džek, koji je spadao u taj remetilački element u trećem jedan, zakikotao se u zadnjem redu učionice.

– Ej – rekao je on, s glupavim američkim naglaskom. – Pa zdravo, gospođo Mudrić!

Karolina, odeljenjska sanjalica, za promenu je obraćala pažnju.

– A zašto „gospođa“ ... ovaj, gospođo? – upitala je.

– Pa – rekla je gospođa Mudrić – ne zato što sam udata jer, hvala bogu, nisam, već zato što mislim da „gospođica“ zvuči bez veze za odraslu ženu, ne misliš li?

– Ne toliko bez veze koliko „gospođa“ – promrmljala je Katrina, koja je svemu volela da pronalazi manu.

– A zašto Mudrić? – upitao je jedan prilično krupan dečak koji je sedeo u prvom redu. Bio je to Trta, verovatno najdosadniji i svakako najhalapljiviji dečak u razredu.

– Mudrić? – rekla je gospođa Mudrić, zagonetno se nasmešivši. – Samo se ti strpi i videćeš.

Gospođa Mudrić je zavukla ruku u veliku kožnu torbu koju je bila stavila kraj katedre. Izvukla je porcelansku mačku.

– Ovo je – rekla je, pažljivo spustivši mačku na katedru – moja prijateljica mačka Hekata. Ona vas stalno posmatra. Ona sve vidi i sve čuje. Ona je moj uhoda.

Gospođa Mudrić se okrenula tabli.

– Uvrnuto – promrljao je Džek.

Porcelanska mačka je ispustila neobičan, šištav zvuk. Oči su joj se upalile kao baterijske lampe.

- Hekata vas vidi čak i kada sam vam ja okrenuta leđima – rekla je gospođa Mudrić, koja se sada okrenula razredu.
- Neka onaj koji je rekao „uvrnuto“ to izgovori slovo po slovo, moliću lepo.
- Svi su zurili u Džeka, koji je pocrveneo.
- U... R... – zamucuo je.
- Niko se nije nasmejao.
- Ovaj, U... V... N...
- Netačno – rekla je gospođa Mudrić.
- U-V-R-N-U-T-O. Džek, ako neku reč ne znaš da izgovoriš slovo po slovo,

nemoj je upotrebljavati. – Pomilovala je porcelansku mačku.

– Ti si dobra devojčica, Hekato – rekla je.

– Kako mi je znala ime? – prošaputao je Džek.

Nova učiteljica se nasmešila. – Deco, jedno zapamtite. Gospođa Mudrić zna sve.

– E sad – živahno je rekla. – Obratite pažnju, moliću lepo. Kada već govorimo o sricanju, održaću vam i prvo predavanje o bacanju čini.

– Ma sjajno – mrzovoljno je rekla Katrina. – Sad nam je učiteljica veštica.

Mačka Hekata ljutito je zašiškala.

– Ne, Katrina, nije veštica – oštro je rekla gospođa Mudrić. – U današnje vreme ne zovemo ih vešticama. To ljudima pruža pogrešnu predstavu. Zovemo ih paranormalnim operativcima. E sad – ima li predloga za naše prve čini?

Trta je istog trenutka podigao ruku.

– Možemo li svoje voštane bojice da pretvorimo u lizalice, molim vas, gospođo? – upitao je.

– Ne – rekla je gospođa Mudrić.

– Čini ne služe ličnoj halapljivosti.

– A da treći dva pretvorimo u žabe? – upitala je Katrina.

– Niti služe za osvetu. Dok god sam vam ja učiteljica, ovde neće biti rđavih čini – rekla je gospođa Mudrić pre

no što je dodala, skoro kao da se toga naknadno dosetila – osim ukoliko ih neko ne zasluži, razume se.

Pogledala je kroz prozor. Napolju, na igralištu, gospodin Braun, školski domar, čistio je lišće.

– Nacrtajte igralište, moliću lepo – rekla je gospođa Mudrić. – Zamislite ga bez ijednog lista. Najbolja slika proizvešće čini.

Skoro prvi put otkad postoji, treći jedan radio je u potpunoj tišini. Katrina se nije žalila da joj je neko zdepio olovku. Karolina je uspela da se usredredi na ono što radi. Trta je zaboravio da u džepu pantalona potraži poslednji preostali slatkiš. Džek iz svoje duvaljke nije ispalio ni jednu jedinu papirnatu kuglicu.

Kada se čas završio, gospođa Mudrić je pažljivo pogledala crteže.

– Pa, svi su prilično dobri – naposljetku je rekla. – Ali mislim da mi se najviše dopada Karolinin.

Uzela je Karolinin crtež i brižljivo ga zalepila za prozor.

– Zatvorite oči dok ja bacam čini, moliću lepo – rekla je.

Dok je treći jedan sedeo zatvorenih očiju, u tišini, do ušiju im je doprlo nekakvo neobično zujanje.

– Otvorite – rekla je gospođa Mudrić nakon nekoliko trenutaka. – Posmatrajte Karolinino delo.

Deca su pogledala u Karolinin crtež. Sa njega se neznatno dizala para, a u jednom njegovom uglu nalazila se sveže skupljena gomila lišća.

– Ej, pogledajte igralište! – uzviknula je Katrina.

Svi su pogledali kroz prozor. Na njihovo čuđenje, lišće sa zemlje bilo je nestalo. Gospodin Braun je stajao kraj svojih kolica, češući se po glavi.

– Uvrnuto – rekao je Džek. – Zaista krajnje uvrnuto.